

در بچگی حسرت یک عروسک را داشتیم منصوریان: مادر شدن رادوست دارم دینم را به سردار آزمون ادا کردم

گفت و گو

فائزه زمانی

خبرنگار

الهه منصوریان بعد از عبور از دل سیاهی شب، این روزها الهام بخش زنان زیادی است.

سهام زنان این سرزمین همیشه نبردهای بزرگی بوده نه فقط برای خواسته هایشان، که برای تغییر باورهایی که گاهی به نفع آنها نبوده است. برخلاف تصورات عده ای که زنان را فقط برای کارهای کوچک می دانند، هستند زنانی که سهم بیشتری از این دنیا می خواهند و برایش هم تا پای جان مبارزه می کنند.

ملی پوش پرافتخار ووشو یکی از همان زنان است که از دل کودکی سختش آتش گرفت اما خاکستر نشد و ققنوس وار تا قله های دنیا اوج گرفت.

او مدال های زیادی گرفت اما بخشی از قلبش به خاطر حسرت حضور در المپیک و مدال طلای بازی های آسیایی تا ابد، گوشه ای از سکوی ووشو باقی خواهد ماند.

او که سال ها فقط روی ورزش حرفه ای تمرکز کرده است و خیلی به ازواج فکر نمی کند اما مادر شدن رادوست دارد.

از اینکه رشته ووشو را انتخاب کردید، پشیمان

نیستید؟

من با آگاهی کامل فعالیتیم در ووشو را شروع

من از خودم و مدال هایی که گرفته ام راضی هستم. هر جایی هم که مدالم طلا نبوده، بدانید تمام زحمتم را کشیدم. بنابراین هیچ وقت از مدالی که نگرفته ام ناراحت نیستم چون ته توام در همان حد بوده است. اما به هر حال حضور در المپیک و طلای بازی های آسیایی که دستم به آن نرسید، حسرت دوران ورزشی من خواهد بود.

عده ای در جامعه ما خانم ها را به کار در منزل یا رشته های سبک می شناسند، اما امثال شما با مبارزات سنگین و افتخار آفرینی هایتان این مسائل را نقض کردید.

خانم های ورزشکار به خاطر شرایط حرفه ای که تجربه می کنند، نظم و همدلی خوبی در وجودشان جا می افتد. وقتی یک خانم می تواند قهرمان دنیا شود، پس می تواند قهرمان زندگی شخصی خودش هم باشد. برای قهرمان جهان شدن باید شب زود بخوابی و صبح زود بیدار شوی، باید حواست به بدنت باشد و همه چیز را مدیریت کنی تا برپام دنیا بایستی. وقتی یک زن قهرمان می شود و شرایط سخت اردوهای تیم ملی را می پذیرد، بدانید در مدیریت مسائل خانه، کار یا بیزینس و هر چیز دیگری می تواند موفق باشد.

این یک واقعیت است که زنان مادر ورزش سختی بیشتری می کشند، حالا اگر مثل شهربانو یا مهسا جاوید مادر قهرمان باشند، این سختی دوبرابر هم می شود.

اگر پدر هم باشی فرقی نمی کند و شرایطت سخت خواهد بود. کلاً سختی ورزش حرفه ای در ایران چند برابر ورزشکاران سایر کشورها است. در کشورهای دیگر هدف فقط تمرین کردن است و از طریق باشگاه ها و مدیرانشان به خوبی حمایت می شوند ولی ما در ایران باید کلی بدویم تا مدال بگیریم که بتوانیم پادشاهان را خرج ورزش و باقی زندگیمان کنیم.

کمی از فضای ورزشی فاصله بگیریم، الهه منصوریان آشپزی هم می کند؟

عاشق آشپزی هستم اما معمولاً در طول هفته وقتش را ندارم. من جمعه ها همیشه کنار خانواده و مادرم هستم. بهترین تفریح من در روزهای تعطیل، همین آشپزی است. معمولاً

من از خودم و مدال هایی که گرفته ام راضی هستم. هر جایی هم که مدالم طلا نبوده، بدانید تمام زحمتم را کشیدم. بنابراین هیچ وقت از مدالی که نگرفته ام ناراحت نیستم چون ته توام در همان حد بوده است.

اما به هر حال حضور در المپیک و طلای بازی های آسیایی که دستم به آن نرسید، حسرت دوران ورزشی من خواهد بود

کردم، چون عاشق این ورزش بودم. اگر صد بار به عقب برگردم و بخواهم ورزشی را شروع کنم، حتی اگر تمامی آن رشته ها المپیک باشد، باز هم ووشو را انتخاب می کنم. شاید از بچگی حسرت بزرگ المپیک شدن ووشو با ما همراه بوده باشد اما هیچ رشته ای مثل ووشو برای من جذاب نبوده است. حتی من در برهه ای به خاطر اینکه در رشته ای المپیک فعالیت کنم پیش مینو مداح سرمربی فعلی تیم ملی تکواندو رفتم، مدتی فعالیت کردم و حتی کمر بند آبی ام را هم از او دریافت کردم. خیلی چیزها از مداح یاد گرفتم ولی پشیمان شدم و به ایشان گفتم که در سبک شما و ضربات پایی که در تکواندو یاد گرفتم، در ووشو استفاده خواهیم کرد. همین شد که تکنیک های تکواندو را با ووشو ترکیب کردم، حتی مدتی بوکس کردم و از آن هم در ووشو استفاده کردم و سبک جدیدی در ووشو به وجود آوردم که از تمامی رشته های رزمی در تکنیک هایم استفاده کردم؛ به هیچ عنوان هم از انتخاب ووشو پشیمان نیستم.

به نظرتان ووشو یک روز المپیک می شود؟

ووشو ترکیبی از بوکس، تکواندو، کاراته و کشتی بوده و جذاب ترین رشته هنرهای رزمی است بنابراین قطعاً یک روزی المپیک می شود.

درست است که چنین روزی خودم نمی توانم مبارزه

